

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.918 van 9 oktober 2012
in de zaak A. 198.503/XII-6440**

In zake: de NV VLAAMSE MEDIA MAATSCHAPPIJ
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christiaan Lesaffer
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Oude Leeuwenrui 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE REGULATOR VOOR DE MEDIA
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Cies Gysen
kantoor houdend te 2800 Mechelen
Antwerpsesteenweg 16-18
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van de Vlaamse regulator voor de media van 28 september 2010, waarbij aan de nv Vlaamse Media Maatschappij een administratieve geldboete van 12.500 euro wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christiaan Lesaffer, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Johan Geerts, die *loco* advocaat Cies Gysen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 19 januari 2010 geeft de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van de Vlaamse regulator voor de media (hierna: VRM) aan de onderzoekscel de opdracht om mogelijke inbreuken op de bepalingen met betrekking tot de bescherming van minderjarigen te rapporteren aan de kamer.

Op 6, 20 en 26 mei 2010 onderzoekt de onderzoekscel de startpagina's van teletekst van de omroepprogramma's VTM, 2BE en JIM van verzoekster en stelt daarbij een inbreuk vast op de toepassing van artikel 42, tweede lid, van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

(hierna: het mediadecreet). Op 26 mei 2010 legt de onderzoekscel haar onderzoeksrapport neer.

Op 7 juni 2010 beslist de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen om het onderzoek uit te breiden. De onderzoekscel wordt gevraagd om niet alleen de startpagina's te monitoren maar ook de corresponderende pagina's. Op 9 juni 2010 onderzoekt de onderzoekscel de startpagina's alsook andere pagina's van teletekst van de omroepprogramma's VTM, 2BE en JIM van verzoekster. De onderzoekscel stelt opnieuw een inbreuk vast op artikel 42, tweede lid, van het mediadecreet. Op 23 juni 2010 legt de onderzoekscel een bijkomend onderzoeksrapport neer.

3.2. Op 6 juli 2010 beslist de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen om tegen verzoekster een ambtshalve onderzoek op te starten. De procedure heeft betrekking op de artikelen 41 en 42 van het mediadecreet. Verzoekster wordt hiervan bij brief van 8 juli 2010 in kennis gesteld.

Bij brief van 6 september 2010 maakt verzoekster haar opmerkingen over.

Op 14 september 2010 wordt verzoekster gehoord door de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen van verwerende partij.

3.3. Op 28 september 2010 beslist deze kamer om wegens de schending van artikel 42, tweede lid, van het mediadecreet aan verzoekster een administratieve geldboete van 12.500 euro op te leggen.

De bestreden beslissing steunt onder meer op de volgende overwegingen:

“17. Verhouding artikel 41 en artikel 42, van het mediadecreet
Hoofdstuk II van het mediadecreet bevat specifieke bepalingen over de bescherming van minderjarigen bij het bekijken van lineaire en niet-

lineaire televisiediensten, waarna artikel 41 van het mediadecreet bepaalt dat deze bepalingen ook van toepassing zijn op teletekst.

De bepalingen uit artikel 42 van het mediadecreet omvatten, in het eerste lid, een absoluut verbod en, in het tweede lid, een relatief verbod met betrekking tot schadelijke inhoud voor minderjarigen in programma's. Deze verbodsbepalingen vormen een omzetting uit de Europese richtlijn audiovisuele mediadiensten (art. 27 richtlijn Eur.Parl. en Raad nr. 2010/13/EU, 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten, Pb.L. 15 april 2010, afl. 95, 1) en waren eerst terug te vinden in de Europese televisie zonder grenzen richtlijn uit 1989.

In de beslissingen nr. 2008/020 en nr. 2008/021 van 26 februari 2008 heeft de tweede kamer van de Regulator al eens boodschappen op teletekst getoetst aan deze verbodsbepalingen die toen terug te vinden waren in artikel 96, § 1, van de Vlaamse decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 4 maart 2005. De kamer heeft toen beslist dat de betwiste boodschappen op teletekst onder de definitie van 'programma' ressorteerden en dus ook onder de vermelde verbodsbepalingen.

Het nieuwe mediadecreet echter hanteert een andere definitie van programma. De definitie van 'programma' bepaalt dat het moet gaan om 'een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, of een reeks van klanken of geluiden [...]'. Hoewel tijdens de parlementaire voorbereiding van het mediadecreet teletekst initieel onder de definitie van 'programma' viel, als zijnde 'additioneel toegevoegde informatie' (zie ontwerp van decreet betreffende de radio-omroep en televisie, *Parl.St.* VI. Parl. 2008- 2009, nr. 2014/1, 21), werd later toch een aparte definitie voor teletekst ingevoegd (zie, *Parl.St.* VI. Parl. 2008-2009, nr. 2014/12, 2). Dit is ook de reden waarom de decreetgever artikel 41, dat geen normatieve bepalingen bevat, heeft toegevoegd, zodat duidelijk is dat de verbodsbepalingen uit artikel 42 ook op teletekst van toepassing zijn (zie *Parl.St.* VI. Parl. 2008- 2009, nr. 2014/12, 3). Teletekst is met andere woorden een *sui generis* dienst die in beeld wordt gebracht en met het lineaire omroepsignaal wordt meegestuurd waarop bepaalde regels van het mediadecreet door de decreetgever van toepassing zijn gemaakt.

Het weren van teletekst uit de werkingssfeer van artikel 42 van het mediadecreet zou tot gevolg hebben dat het principe van de bescherming van minderjarigen niet wordt aangehouden bij teletekstberichten. Dit strookt niet met de algemene doelstelling van het mediadecreet.

18. Boodschappen van externe adverteerders

Voor de bevoegdheid van de tweede kamer van de Regulator is het onverschillig of de omroeporganisatie deze teletekstpagina's produceert onder de rechtstreekse leiding van eigen diensten, dan wel heeft toevertrouwd aan een externe onderneming. Het enkele feit dat ze toegankelijk zijn op de frequenties en de kanalen van de omroeporganisatie geeft onweerlegbaar haar eindverantwoordelijkheid aan voor wat te zien is op

het scherm. Overigens is ook uit artikel 2, 50° van het mediadecreet af te leiden dat het bij teletekst gaat om teksten die met het lineaire omroep-signaal worden meegestuurd ‘onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van omroepdiensten’.

19. Voorzienbaarheid strafbaarstelling

De Regulator is een publiekrechtelijk vormgegeven extern verzelfstandigd agentschap en is een orgaan van actief bestuur. De tweede kamer kan, binnen de grenzen van haar bevoegdheid, de sancties opleggen zoals vermeld in artikel 229 van het Mediadecreet. De administratieve geldboeten, die kunnen oplopen tot 125.000 euro, hebben een preventief en repressief karakter en zijn strafrechtelijk in de zin van artikel 6 van het EHRM, zodat de rechtzoekenden aan wie ze kunnen worden opgelegd aanspraak moeten kunnen maken op de waarborgen vervat in deze verdragsbepaling (Arbitragehof 17 januari 2007, nr. 14/2007).

De sancties kunnen enkel worden opgelegd wegens miskenning van de mediaregelgeving en dus bij een objectief vaststelbare schending van een rechtsnorm, te wijten aan het gedrag van de overtreder. De tweede kamer van de Regulator is van mening dat artikel 41 en 42, van het mediadecreet duidelijke normen voorschrijven en ziet niet in waarom het principe van de voorzienbaarheid van strafbaarstelling hier niet is nageleefd.

20. Over de bevoegdheid van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen

De tweede kamer is overeenkomstig artikel 220, § 2, van het mediadecreet bevoegd om ambtshalve uitspraak te doen wat betreft het toezicht op artikel 42 en artikel 176, 1°, van het mediadecreet. Zoals hiervoor reeds werd verduidelijkt, bevat artikel 41 van het mediadecreet geen normatieve bepalingen, maar maakt het duidelijk dat de verbodsbepalingen uit artikel 42 ook op teletekst van toepassing zijn. Daaruit volgt dat de ambtshalve onderzoeksbevoegdheid van de tweede kamer ook het toezicht op artikel 41 van het Mediadecreet betreft.

21. Toetsing artikel 42 van het mediadecreet

21.1. Artikel 42 van het mediadecreet bevat enerzijds een absoluut verbod op uitzendingen die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ‘ernstig zouden kunnen aantasten’ en anderzijds een relatief verbod met betrekking tot uitzendingen die ‘schade zouden kunnen toebrengen’.

21.2. Uitzendingen die onder het relatieve verbod van artikel 42 van het mediadecreet vallen mogen toch worden getoond indien ofwel door technische maatregelen (codering) ofwel door de keuze van het tijdstip van uitzending wordt gewaarborgd dat minderjarigen de uitzendingen normaliter niet zullen zien of beluisteren. Bij dergelijke ongecodeerde uitzendingen moet bovendien, naast de keuze van het tijdstip van uitzending, een akoestische waarschuwing of visueel symbool worden gebruikt.

De tweede kamer stelt vast dat de betwiste tekstuele boodschappen tijdens de dagprogrammatie worden uitgezonden, dus op tijdstippen waar-

op minderjarigen normaliter toegang kunnen krijgen tot deze dienst. Er zijn geen technische maatregelen getroffen die minderjarigen afschermen van deze boodschappen. Dat sommige - vrij toegankelijke - teletekstpagina's het visueel symbool '18+' bevatten, is niet voldoende om te waarborgen dat minderjarigen de uitzendingen normaliter niet zullen zien, aangezien ze gedurende de gehele dag worden getoond.

De teletekstpagina's zijn dus voor iedereen leesbaar, ook voor minderjarigen. Deze vaststelling leidt tot de vraag of de inhoud van de boodschappen op teletekst - zoals hiervoor omschreven - schade kan toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van de minderjarige.

21.3. Minderjarigen die een normale leesvaardigheid bereiken - doorgaans tussen 10 jaar en 12 jaar - worden door het inschakelen van teletekst (bv om het uur van een uitzending van een programma te verifiëren) op de startpagina onmiddellijk geconfronteerd met bepaalde erotische boodschappen. De boodschappen op de corresponderende teletekstpagina's, hebben vaak onbetwistbaar een expliciet seksueel karakter.

Voorheen werd reeds vastgesteld dat wat het gebruik van de taal betreft, de kinderen jonger dan 12 jaar doorgaans nog weinig begrip hebben van de betekenis van seksuele termen (zie beslissing nr. 2007/016 van 3 april 2007 van de Regulator). De tweede kamer meent evenwel dat in de voorliggende zaak de aandacht van jonge kinderen toch kan getrokken worden door de manier waarop sommige boodschappen geformuleerd zijn, zoals: '19 jr. wil graag teder ontmaagd worden door een aardige jongen met ervaring. Sms: Rachel naar ****' 'Pikant Pools poesje, 20 jaartjes jong gaat graag voor jou uit de kleren! Sms: Gina naar ****', 'Welke kerels vinden 't geil om mij 1 x te nemen en daarna nooit meer te zien! Sms: Jena naar****'.

Doordat zij deze boodschappen nog niet goed kunnen interpreteren, zijn misverstanden mogelijk die jonge kinderen bv. angstig en ongemakkelijk doen voelen of onzeker maken over volwassenen in hun omgeving. Kinderen vanaf 12 jaar - bovendien ook minderjarigen die volop in seksuele ontwikkeling zijn - begrijpen wel langzamerhand deze terminologie maar kunnen daarom nog niet steeds de verstrekte informatie plaatsen of vatten.

Net zoals alle andere processen, is de ontwikkeling van de seksualiteit leeftijdsgebonden en het is daarom erg belangrijk dat de informatie die wordt verstrekt ook leeftijd- en ontwikkelingsadequaat is.

De tweede kamer is van mening dat de inhoud van de betwiste boodschappen op de teletekst startpagina's niet van dien aard is dat zij schade kan toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen. De tweede kamer stelt vast dat bepaalde boodschappen op de teletekstpagina's zelf, die zonder filter wordt aangeboden, niet leeftijd- en ontwikkelingspassend is. Immers, bepaalde seksueel getinte aanbiedingen en seksuele handelingen worden als normaal voorgesteld en seksuele beleving wordt gebanaliseerd, zoals: 'hey lieverd, ik sta geil en wacht op jou om mij te komen blussen met jou lekker

re warme slang?. BEL: **** * BOX: 320', 'welke man komt spuitend klaar terwijl ik mag kijken/luisteren??', 'ben jij handig? en wil je terug betaald worden in natura?? op dit moment heb ik niet veel geld en mijn huisje moet opgeknapt worden. wil jij helpen schilderen? ik betaal je terug in natura. interesse? mijn gsm nr ***** sms prive moniek naar ****', 'geile gids! 18+ compleet overzicht geilste sekslijnen * live seksverhalen* negerinnen* 18jarige meisjes* kinky* 1-ON-1* overspelige rijpe vrouwen* sm*' en '602 meiden 18+ live seks - 603 rijpe dames live seks - 604 live dames aanwezig - 605 hoge nood? alarmseks! - 605 1- on-1 live prive - 605 heetste live seks - 605 lesbi club - 605 orgie huis - 606 kinky vrouwen live - 606 sm meesteressen live - 606 negerinnen live seks...', 'hoi, vr. van 38 sportief typ zoekt leuk ventje om af en toe - (****) ben jij een man van 25/55 en wil je dat ik bij u kom? 1/2 u is 40 euro. Cindy. 25jr, br, slank'; 'Hardcore Doggy Style, hardcore penetration, Geil studentje, Hot Marijke Neukt! Paris Hilton neukt, Hot Marijke Blowjob' en 'dikke vrouwen willen ook sex!!!' en '10tallen vrouwen zoeken een man die geen moeite heeft met een kilootje meer! stel jij geen eisen aan uiterlijk? Help jij deze vrouwen aan een wilde nacht? Ze willen evt betalen! Ze wachten op jou !!! sms FAT + woonplaats naar****'.

Voor wat de actuele maatschappelijke houding betreft ten opzichte van de bedoelde aankondigingen via teletekst en de daarin vermelde seksuele diensten, kan verwezen worden naar artikel 380ter van het Strafwetboek dat o.a. het via enig reclamemiddel kenbaar maken van een aanbod van prostitutie of ontucht zowel als het reclame maken, verdelen of verspreiden van een aanbod van diensten van seksuele aard met een direct of indirect winst oogmerk, die worden verleend bij wege van een of ander telecommunicatiemiddel, zelfs indien het aanbod wordt verheeld onder bedekte bewoordingen, strafbaar stelt. De wetgever heeft met deze bepalingen vooral de zedelijkheid van minderjarigen willen beschermen (Cass. 20 november 2001, Nr. P.00.1769.N, www.juridat.be en A&M 2002/2, 162).

In tegenstelling tot de andere teletekstberichten in verband met omroepprogramma's, de sportuitslagen of het weerbericht, betreft het voor jongeren of kinderen leeftijdsinadequate boodschappen die de ontwikkeling van emotionele relaties negatief beïnvloeden omdat een vertekend beeld wordt gegeven van seksualiteit en seksualiteitsbeleving.

Om een inbreuk op artikel 42, tweede lid, van het mediadecreet vast te stellen, is het voldoende dat er aangetoond wordt dat de tekstuele boodschap op teletekst schade kan toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen. De voorgaande analyse toont dit aan. De voornoemde boodschappen die zonder filter en op een der welk tijdstip ter beschikking worden gesteld, zijn van dien aard dat het voor sommige minderjarigen leeftijd- en ontwikkelingsinadequaat is en zij aldus de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling kunnen verstoren.

De Regulator stelt dan ook een inbreuk vast op de bepalingen van artikel 42, tweede lid, van het mediadecreet.

Bij het bepalen van de sanctie kan de Regulator niet voorbijgaan aan het gegeven dat VMMA reeds eerder voor gelijkaardige feiten een waarschuwing opgelegd heeft gekregen (zie beslissing nr. 20081021 van 26 februari 2008 van de Regulator).

Gelet op aard en de ernst van de inbreuk is een administratieve geldboete van 12.500 euro en het bevel om een bericht over deze uitspraak uit te zenden een gepaste sanctie.”

IV. Ontvankelijkheid

4.1. Verwerende partij stelt in de memorie van antwoord het belang van verzoekster in vraag. Volgens het auditoraatsverslag is er evenwel geen reden om deze exceptie in te willigen en is het beroep zonder meer ontvankelijk. Dit wordt door verwerende partij niet meer tegengesproken in haar laatste memorie, waarin zij integendeel het auditoraatsverslag in zijn geheel bijvalt. Uit die proceshouding begrijpt de Raad dat verwerende partij, terecht, niet langer het belang van verzoekster betwist om een administratieve geldboete die haar is opgelegd, uit het rechtsverkeer verwijderd te zien. Het beroep is ontvankelijk.

4.2. De proceshouding van verwerende partij in haar laatste memorie is eveneens relevant voor zover zij in haar eerdere memorie van antwoord ook het belang van verzoekster bij het eerste en het tweede middel betwistte. In haar laatste memorie verklaart verwerende partij zich er niet tegen te verzetten dat voor de oplossing van het eerste en het tweede middel een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof. Hieruit leidt de Raad van State af dat zij niet langer het belang van verzoekster ontkent bij het eerste en tweede middel en verzaakt aan haar eerder in de memorie van antwoord opgeworpen excepties.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna: BWHI), doordat de bestreden beslissing een verkeerde draagwijdte geeft aan het begrip ‘teletekst’ in artikel 41 van het mediadecreet door deze in zijn geheel te beschouwen als een vorm van radio-omroep en televisie.

Toegelicht wordt dat uit de definities in het mediadecreet zelf van omroepactiviteiten en -diensten en uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof volgt dat teletekst, gelet op zijn aard en inhoud, als autonome tekstdienst moet worden beschouwd en niet als een vorm van televisie. Uit de decretale definities moet blijken dat voor televisie de aanwezigheid van bewegende beelden cruciaal is. Hoewel de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof sterk evolueert en thans de nadruk legt op een technologie-neutrale invulling van het begrip omroep of telecommunicatie, is een constante in de rechtspraak echter wel dat de bevoegdheidsmaterie radio-omroep en televisie niet onbegrensd is en, wat televisie betreft, dat de essentie van die notie het uitzenden van televisieprogramma's is.

Verzoekster verwijst ook naar de richtlijn audiovisuele mediadiensten. Deze richtlijn brengt autonome tekstdiensten niet onder zijn verplicht toepassingsgebied. Dit zal slechts het geval zijn voor zover het gaat om (het toebehooren van) audiovisuele mediadiensten waarvan het “hoofddoel de levering aan het algemene publiek van programma's ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken” moet zijn (artikel 1.1, a), i), richtlijn audiovisuele mediadiensten). Opnieuw is de notie van bewegende beelden determinerend, zoals blijkt uit de definitie van een programma in de richtlijn (artikel 1.1., b).

Het mediadecreet kan in een grondwetsconforme lezing volgens verzoekster slechts betrekking hebben op radio-omroep en televisie, dat wil zeggen bewegende beelden of geluid.

In ondergeschikte orde, voor zover de Raad van State zou oordelen dat verwerende partij het mediadecreet correct toepaste door de teletekst in zijn geheel en niet enkel in zijn ondertitelingsfunctie als radio-omroep en televisie te beschouwen, moet volgens verzoekster een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof worden gericht over de verenigbaarheid van het mediadecreet op dit punt met de bevoegdheidsverdelende regels.

6. In de memorie van wederantwoord voegt verzoekster daar nog aan toe dat teletekst in 1980 “nog louter een ondertitelingsinstrument” was, “dat pas op 9 mei 1980 door de toenmalige BRT gelanceerd werd”. Uit het gegeven dat de bijzondere wetgever, eerst in de (bijzondere) wet van 21 juli 1971 en later in de bijzondere wet van 8 augustus 1980, een algemene en evolutieve omschrijving van radio-omroep en televisie gebruikte, kan niet op zich worden afgeleid dat teletekst daarom een vorm van omroep is. Verzoekster leest in de parlementaire stukken veeleer dat het domein van de radio-omroep en de televisie beperkt werd tot dat wat daar op dat ogenblik toe kon worden gerekend en dat voor nieuwe technische evoluties die toen nog onbekend of onduidelijk waren, een aanpassing van de bijzondere wet nodig zou zijn omdat dit de grenzen van de interpretatie zou overschrijden.

De afdeling Wetgeving van de Raad van State merkte in het kader van haar advies over het ontwerp van decreet houdende de oprichting van de Vlaamse mediaraad later wel op dat teletekst ‘televisie’ was (*Parl.St.* VI.R. 1984-85, nr. 300/1, 10). Gelet op de latere rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat de bevoegdheidsvraag technologieneutraal moet worden beantwoord, kan deze redenering volgens verzoekster niet langer standhouden. Het Hof gaat uit van het gegeven dat de omroepbevoegdheid in wezen slaat op het uitzenden van programma’s voor het algemeen publiek of een deel ervan, wat de doorgifte inhoudt van bewegende beelden en geluid. Naast het aanspreken van het algemeen publiek of een deel ervan is de notie van bewegende beelden, om te behoren tot

de radio-omroep en de televisie, wezenlijk. De notie redactionele verantwoordelijkheid waarop verwerende partij steunt heeft daar niets mee te maken; het betreft louter een element ter onderscheiding van omroepdiensten als subcategorie van omroepactiviteiten. Het Hof heeft nog geen uitspraak gedaan over teletekst, zodat zich in ondergeschikte orde een prejudiciële vraag hierover opdringt.

7. In de laatste memorie blijft verzoekster erbij dat in een grondwetsconforme interpretatie het begrip teletekst uit het decreet enkel kan worden begrepen “in zijn ondersteunende en accessoire ondertitelingsfunctie”, terwijl “teletekst als autonome tekstdienst die technisch en inhoudelijk onafhankelijk is van televisieprogramma’s en geen bewegende beelden bevat, geen televisie in de zin van artikel 4, 6° [BWHI] kan zijn”.

Voorts meent verzoekster dat het uitvoerig beredeneerd auditoraatsverslag reeds “een voorafname” doet op een onderzoek van de bevoegdheidsverdeling dat niet aan de Raad toevalt maar aan het Grondwettelijk Hof.

Beoordeling

8. Verzoekster wijst er in haar processtukken op dat ‘teletekst’ in de huidige stand van de technologie ook via sms, internet, telefoon of anderszins wordt doorgegeven. De Raad van State merkt evenwel op dat de VRM in de bestreden beslissing een sanctie heeft opgelegd voor tekstdiensten die additioneel met een omroepsignaal van de omroepprogramma’s VTM, 2BE en JIMTV en onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieder van die diensten zijn meegestuurd. Over andere vormen van tekstgebaseerde diensten -en daargelaten dus of aan die diensten ook het predicaat ‘teletekst’ *sensu lato* wordt toegemeten- doet de bestreden beslissing geen uitspraak, en dus evenmin de Raad van State. Dit betekent dat ook de in het middel aangevoerde bevoegdheidskwestie beperkt is tot ‘teletekst’ als bedoeld en gedefinieerd in artikel 2, 50°, van het mediadecreet, namelijk:

“analoge op tekst gebaseerde dienst die in beeld wordt gebracht en met het lineaire omroepsignaal wordt meegestuurd onder de redactionele

verantwoordelijkheid van een aanbieder van omroepdiensten, en de digitale versie van deze dienst.”

Hierna wordt met de term ‘teletekst’ ook steeds en enkel de dienst beoogd zoals bedoeld in en die voldoet aan de zo-even geciteerde definitie.

9. Zoals ook is te lezen in de bestreden beslissing, werd teletekst in het ontwerp van mediadecreet oorspronkelijk gebracht onder de definitie van het begrip ‘programma’ en meer specifiek werd het ondergebracht onder de term “additioneel meegestuurde informatie”. Bij de parlementaire bespreking van het ontwerp werden vervolgens bij amendement de woorden “alook de additioneel meegestuurde informatie” geschrapt uit de definitie van programma (*Parl.St.* VI. Parl. 2008-2009, nr. 2014/12, 2). Het advies van de sectorraad Media, waar verzoekster naar verwijst, had deze schrapping (tevens) geadviseerd, omdat het volgens de sectorraad onhaalbaar was dat alle bepalingen die ook van toepassing zijn op programma’s, zoals bijvoorbeeld de regel dat reclame tussen de programma’s moet worden uitgezonden, ook van toepassing zouden zijn op deze “additioneel meegestuurde informatie”, die volgens hem trouwens “een lineair noch een audiovisueel gegeven” zou zijn (*Parl.St.* VI. Parl. 2008-2009, nr. 2014/1, 193).

Ook bij amendement is dan de hiervóór aangehaalde aparte definitie van teletekst opgenomen in het mediadecreet, die als volgt wordt verantwoord (*Parl.St.* VI. Parl. 2008-2009, nr. 2014/12, 2):

“Voor alle duidelijkheid wordt een definitie van teletekst opgenomen. Deze begripsomschrijving verwijst naar de klassieke analoge teletekst, en naar de digitale teletekst die een exacte kopie is van de analoge variant. Teletekst is een dienst die in beeld wordt gebracht, dus waar in de overige definities van artikel 2 melding wordt gemaakt van ‘beelden of geluiden’ wordt ook teletekst bedoeld.”

Eveneens is bij amendement onder meer het huidige artikel 41 toegevoegd, om “voor alle duidelijkheid” te expliciteren, dat de bepalingen van hoofdstuk II van het mediadecreet “Specifieke bepalingen over de bescherming van minderjarigen bij het bekijken van lineaire en niet-lineaire televisiediensten” ook van toepassing zijn op teletekst (*Parl.St.* VI. Parl. 2008-2009, nr. 2014/12, 3).

10. Uit de definitie van teletekst in het decreet, de geciteerde verantwoording ervan en de amendementen die “voor alle duidelijkheid” expliciteren dat verschillende reeksen bepalingen uit het mediadecreet ook van toepassing zijn op teletekst, blijkt niet dat de decreetgever ook maar enig onderscheid heeft willen maken tussen de onderscheiden functies van teletekst en, meer bepaald, tussen teletekst als tekstdienst die de televisieprogramma’s ondersteunt, zoals ondertiteling van een programma of een elektronische programmagids, of teletekst als een autonome op tekst gebaseerde dienst. Hieruit volgt ook dat de decreetgever teletekst heeft opgevat als een culturele aangelegenheid zoals bedoeld in artikel 4, 6°, BWHI.

Dit houdt in dat verwerende partij conform het mediadecreet handelde door de betrokken boodschappen aan de bepalingen van hoofdstuk II van het mediadecreet te toetsen en dat een eventuele strijdigheid met de bevoegdheidsverdelende regels niet voortvloeit uit de bestreden beslissing, maar wel uit het mediadecreet zelf.

11. Volgens het Grondwettelijk Hof zijn de gemeenschappen bevoegd “voor de via [een aan de radio-omroep en de televisie en aan de telecommunicatie gemeenschappelijke] infrastructuur aangeboden radio-omroepdiensten, die ook de televisie omvatten, met inbegrip van de diensten die openbare informatiegegevens verstrekken die vanuit het oogpunt van degene die uitzendt, voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan bestemd zijn en geen vertrouwelijk karakter hebben, zelfs wanneer ze op individueel verzoek worden uitgezonden en ongeacht de techniek die voor het uitzenden ervan wordt gebruikt” (GwH 13 juli 2005, nr. 128/2005, B.7.2).

De overvloedige en evolutieve rechtspraak ten spijt van het Grondwettelijk Hof over de bevoegdheidsaangelegenheid “de radio-omroep en de televisie, het uitzenden van mededelingen van de federale regering uitgezonderd”, betwist evenwel verwerende partij niet dat het Hof nog niet eerder de gelegenheid had om zich specifiek en rechtstreeks over de thans aangeboden bevoegdheidsvraag met betrekking tot teletekst uit te spreken, zodat de Raad van State, op grond van artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op

het Grondwettelijk Hof, verplicht is om het Grondwettelijk Hof de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Het tweede middel is geput uit de schending van het gelijkheidsbeginsel, “zoals o.m. vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet”, doordat de bestreden beslissing verzoekster een sanctie oplegt voor een handelwijze die, indien ze betrekking had op andere media “die niet kwalificeren als radio-omroep en televisie”, zoals kranten, magazines, internet en gsm, niet had kunnen worden gesanctioneerd, wat een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling inhoudt. De “verschillende (massa)media zijn perfect vergelijkbaar als middel tot verspreiding van (commerciële) informatie” volgens verzoekster, die het “verschil in behandeling” laakt “tussen de media die kwalificeren als radio-omroep en televisie en de andere”.

Met uitzondering van de regeling voor radio-omroep en televisie, gelden er geen preventieve (toegangs)beperkingen op wat in de media wordt gepubliceerd en kunnen minderjarigen zonder probleem seksuele inhoud via de media raadplegen. Als illustratie noemt verzoekster “de rubriek contactadvertenties in bepaalde kranten en magazines” en de commerciële seksuele boodschappen die te vinden zijn op internet. Vooral die laatste zijn volgens verzoekster met internetzoekmachines even toegankelijk voor minderjarigen als de in het geding zijnde teletekstboodschappen. De daarvoor bevoegde regelgevers vonden het ook niet nodig om daar regels over op te leggen zodat er ook geen sanctie kan worden opgelegd.

Verzoekster verzoekt dan ook een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, waarvan de inhoud als volgt zou kunnen luiden:

“Schenden de artikelen 41 en 42 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en de televisie de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat de audiovisuele media wel aan die bepalingen onder-

worpen zijn en alle andere media niet, doordat het evenredigheidsbeginsel de gemeenschappen ertoe verplicht om de hen toegewezen bevoegdheden op redelijke en evenredige wijze uit te oefenen, wat een samenwerking met de andere deelstaten en/of de federale staat impliceert wanneer de aangelegenheden waarvoor bevoegdheden verdeeld werden, elkaar raken, zoals dat het geval is inzake de convergentie in de media tussen de verschillende vormen op het vlak van de verspreide inhoud ervan, en dergelijke samenwerking vandaag ontbreekt?”

13. In de memorie van wederantwoord erkent verzoekster echter dat het bestaan van een verschillende regeling ten gevolge van de bevoegdheidsverdeling tussen de federale staat en de gemeenschappen niet per definitie onverantwoord is; zo niet houdt elke uitoefening van autonome bevoegdheden een ongrondwettige ongelijkheid in. Het gaat er om, aldus verzoekster, of de ongelijke behandeling “de uitoefening van de bevoegdheden van de federale staat niet dermate moeilijk of zelfs onmogelijk maakt”:

“*In casu* gaat het om een dienst die inhoud aanbiedt die -in de (verkeerde) visie van verwerende partij- behoort tot het domein van de radio-omroep en de televisie (want meegestuurd met het televisiesignaal), maar eveneens tot de federale restbevoegdheid voor alle andere elektronische communicatie die geen radio-omroep en televisie is (want autonoom raadpleegbaar via internet en bovendien bevattend een interactieve component tussen gebruiker en aanbieder van de dienst, bv. chat, sms, telefoongesprek).”

Gelet op die convergentie vereist het evenredigheidsbeginsel volgens het Grondwettelijk Hof dat de bevoegde overheden samenwerken, aldus verzoekster.

14. Zij meent dan ook in de laatste memorie dat de door haar initieel voorgestelde prejudiciële vraag, in zoverre ze betrekking heeft op de schending van het gelijkheidsbeginsel “uit het *loutere* feit dat er voor de audiovisuele media onder het mediadecreet een andere regeling bestaat dan voor alle andere media onderworpen aan federale restbevoegdheden”, “daarom zinledig” is.

Hoewel verzoekster verklaart zich bij het auditoraatsverslag te kunnen aansluiten voor zover daarin onder het tweede middel het verband wordt

gelegd met de bevoegdheidsverdelende regels, is volgens haar de essentie van het middel niettemin dat de bestreden beslissing is gesteund op een decretale regeling die een ongrondwettelijke discriminatie inhoudt. De ongelijke behandeling volgt volgens haar wel niet uit voormeld “loutere feit”, maar ligt er in “dat gekoppeld aan het evenredigheidsbeginsel bevoegdheden [met betrekking tot] materies die elkaar inhoudelijk en technisch overlappen niet grondwettig uitgeoefend kunnen worden zonder samenwerking met de andere entiteiten in de federale staat, terwijl die samenwerking ontbreekt wat betreft teletekst (als autonome tekstdienst)”.

Beoordeling

15. De initieel voorgestelde vraagstelling, ook in zoverre ze verwijst naar het ontbreken van samenwerking “met de andere deelstaten en/of de federale staat”, werd in het inleidend verzoekschrift uitsluitend geadstrueerd in functie van de in het middel aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster illustreerde haar grief voorts aan de hand van de vermeende inhoudelijke “convergentie” tussen commerciële communicatie via teletekst op televisie enerzijds en via andere informatiediensten, zoals internet of contactadvertenties in de gedrukte media, anderzijds.

De Raad van State neemt er akte van dat verzoekster in haar latere memories niet langer de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert louter op grond van de onderscheiden behandeling die resulteert uit de bevoegdheidstoewijzing voor radio-omroepdiensten en voor “alle andere media” en dat zij uitdrukkelijk stelt dat dit aspect van de voorgestelde prejudiciële vraagstelling “zinledig” is.

In zoverre doet verzoekster dan ook afstand van het middel.

16. Als het Grondwettelijk Hof reeds de eerste door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag bevestigend beantwoordt, is de tweede voorgestelde prejudiciële vraag over het ontbreken van samenwerking tussen bevoegde overheden binnen het raam van het voorliggend beroep niet relevant. Oordeelt het Grondwettelijk Hof naar aanleiding van die eerste vraag immers in lijn met de

stelling van verzoekster, dat de gemeenschappen enkel bevoegd zijn om de ondertiteling via teletekst te regelen en dat overigens teletekst als autonome tekstdienst een federale bevoegdheid is, dan volstaat reeds het eerste middel om tot vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten. Zoals het citaat *sub* 13 uit de memorie van wederantwoord aangeeft, ziet ook verzoekster het zo, dat haar tweede prejudiciële vraag maar zinvol is in het geval het Grondwettelijk Hof de visie van verwerende partij volgt dat teletekst in zijn geheel behoort tot het domein van de radio-omroep en de televisie.

Het tweede middel -en de daarbij voorgestelde vraagstelling aan het Grondwettelijk Hof- is met andere woorden rechtens maar relevant indien het eerste middel wordt verworpen. Voor het debat wordt hierna dan ook van die veronderstelling uitgegaan.

17.1. In die veronderstelling -dat het Grondwettelijk Hof dus oordeelt dat de regelgeving van teletekst in haar geheel exclusief toegewezen is aan de gemeenschappen- vervalt voor teletekst als *Ding an sich*, zoals het op zichzelf bestaat, evident het argument met betrekking tot de noodzakelijke samenwerking met de federale overheid. Verzoekster toont ook geen aannemelijk risico aan dat teletekst aan anders luidende federale regelgeving onderworpen dreigt te worden. Ook in die mate is de prejudiciële vraag zinloos.

Verzoekster voert in haar geschriften echter aan dat teletekst niet op zichzelf bestaat omdat er andere met teletekst vergelijkbare tekstdiensten bestaan die via andere media worden doorgestuurd of verspreid welke onder de federale overheid ressorteren. Zij stelt teletekst in relatie tot die andere informatiediensten en argumenteert dat het vaststellen van de regels die op de inhoud en verspreiding betrekking hebben, minstens wat de bescherming van minderjarigen betreft, de bevoegde overheden verplicht tot samenwerking.

17.2. Vooreerst laat de Raad van State in dat verband zelf de vraag open of en in welke mate de regelgeving van andere op tekst gebaseerde informatiediensten -bij bepaling tekstdiensten die anders dan met het lineaire omroepsignaal en onder de redactionele verantwoordelijkheid van de aanbieder van om-

roepdiensten worden verspreid- een federale bevoegdheid is en wordt dit voor het debat aangenomen.

Voorts merkt de Raad van State op dat, in tegenstelling tot de reeds gekende rechtspraak van het Grondwettelijk Hof omtrent verplichte samenwerking, het hier klaarblijkelijk niet is “om te vermijden dat [aan omroep en telecommunicatie gemeenschappelijke] infrastructuur aan tegenstrijdige bepalingen wordt onderworpen” (GwH 13 juli 2005, nr. 128/2005), dat het de federale overheid “overdreven moeilijk of onmogelijk” maakt om voor andere tekstdiensten dan teletekst in eigen regels te voorzien of, met andere woorden, waaruit de absolute noodzaak zou moeten blijken om hieromtrent, gelet op het evenredigheidsbeginsel, te voorzien in een samenwerking tussen de federale overheid en de gemeenschappen. Zoals verzoekster zelf vaststelt in haar laatste memorie, hebben de arresten van het Hof betreffende de radioberichtgeving (zie bijvoorbeeld ook de arresten nr. 132/2004 van 14 juli 2004, nr. 155/2004 van 22 september 2004, nr. 163/2006 van 8 november 2006) betrekking op de aan omroep en telecommunicatie gemeenschappelijke netwerkinfrastructuur, niet op de inhoud van de verspreide communicatie. Verzoekster zinspeelt thans niet op de technologische convergentie wegens despecialisatie van de transmissie-infrastructuur, maar beoogt uitdrukkelijk wat zij noemt de inhoudelijke ‘convergentie’ van de dienstverlening die tot samenwerking en coördinatie zou verplichten.

18. Omdat het Grondwettelijk Hof zich bijgevolg nog niet expliciet over een vraag met identiek onderwerp heeft uitgesproken en mede gelet op artikel 26, § 2, van de bijzondere wet van 6 januari 1989, wordt het verzoek in die mate ingewilligd.

In haar laatste memorie heeft verzoekster zich uitdrukkelijk verzet tegen de door het auditoraat voorgestelde herformulering van de prejudiciële vraag, die meer de bevoegdheidskwestie tot uiting zou brengen, en volhardt zij in haar initiële op het gelijkheidsbeginsel gesteunde formulering, die om die reden door de Raad hierna ongewijzigd wordt overgenomen.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 218, § 3, van het mediadecreet, dat een opsomming bevat van de bevoegdheden van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen en van artikel 220, § 2, dat een opsomming bevat van de decreetbepalingen op grond waarvan verwerende partij ambtshalve mag optreden, omdat de decreetgever “op een slordige wijze” en “in zijn haast [...] over het hoofd [zag] om de bevoegdheidstoewijzing [...] aan te passen” en in geen van beide bepalingen artikel 41 van het mediadecreet heeft opgenomen. Verwerende partij oefende haar sanctionerende macht dan ook uit ten aanzien van een dienst - teletekst - die geen programma is, terwijl artikel 42 van het mediadecreet, waarvoor verwerende partij wel bevoegd is, beperkt is tot programma’s.

20. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie betwist verzoekster ten stelligste dat artikel 41 tot gevolg zou hebben dat daardoor verwerende partij bevoegd is geworden om toe te zien op de naleving van artikel 42 in het geval van teletekst. Dat artikel 42 ook van toepassing is op teletekst leert niets over de bevoegdheid om toe te zien op de naleving ervan. *In casu* gaat het om een geschil over de toepassing van artikel 41 van het mediadecreet. In de artikelen 218, § 3, en 220, § 2, van het mediadecreet staat artikel 41 niet vermeld. Verwerende partij erkent in de memorie van antwoord zelf dat dit een vergetelheid is van de decreetgever.

Beoordeling

21. Ook het derde middel en voorts het hierna besproken vierde middel zijn enkel relevant ingeval de regelgeving met betrekking tot de gecontroleerde, respectievelijk gesanctioneerde tekstdiensten tot de bevoegdheid van de decreetgever behoren. Zonder op het antwoord van het Grondwettelijk Hof daarentrent te willen vooruitlopen, wordt voor het debat van die veronderstelling uitgegaan bij de beoordeling van deze beide middelen.

“De kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen doet uitspraak over geschillen die gerezen zijn naar aanleiding van de toepassing van artikelen 38, 39, 42, 44, 45, 176, 1°, en 180, tweede lid.

De kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen doet daarbij volledig autonoom uitspraak. In geval van betwistingen wordt de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen in rechte vertegenwoordigd door haar voorzitter.”

Artikel 220, § 2, luidt:

“De kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen doet uitspraak, hetzij ambtshalve wat betreft het toezicht op artikel 42 en artikel 176, 1°, hetzij op verzoek van de Vlaamse regering, hetzij naar aanleiding van een klacht die op straffe van onontvankelijkheid ingediend is uiterlijk de vijftiende dag na de datum van de uitzending van het programma door eenieder die blijk geeft van een benadeling of een belang.”

Artikel 41 van het mediadecreet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn eveneens van toepassing op teletekst.”

Artikel 42 van het mediadecreet luidt:

“Lineaire televisieomroeporganisaties mogen geen programma's uitzenden die de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig zouden kunnen aantasten, met name programma's waarin pornografische scènes of beelden vanodeloos geweld voorkomen.

Deze bepaling geldt ook voor andere programma's die schade kunnen toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen, tenzij door de keuze van het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen wordt gewaarborgd dat minderjarigen in het verzorgingsgebied of zendgebied de uitzendingen normaliter niet zullen zien of beluisteren.

Als dergelijke programma's ongecodeerd worden uitgezonden, moeten ze voorafgegaan worden door een akoestische waarschuwing of moeten ze gedurende de hele uitzending herkenbaar zijn aan een visueel symbool.

De bepalingen van het eerste en het tweede lid gelden ook voor aankondigingen van programma's die uitgezonden worden door lineaire televisieomroeporganisaties.”

23. Artikel 41 bevat op zich geen inhoudelijke verplichtingen waaraan teletekst dient te voldoen. Het artikel verklaart gewoon de regels van “dit hoofdstuk”, waaronder artikel 42, van toepassing op teletekst. Bijgevolg is de omroeporganisatie bij het uitzenden van teletekst ook onderworpen aan de verplichtingen opgelegd in onder meer artikel 42. Verzoekster betwist niet dat “voor teletekst ook de regels van artikel 42 van het mediadecreet gelden”. Verwerende partij mag de naleving van de verplichtingen opgelegd bij artikel 42 ambtshalve onderzoeken en een inbreuk op dat artikel sanctioneren. Bijgevolg kan zij dat ook wat teletekst betreft. Er is geen sprake van een lacune in het mediadecreet. Het gaat te dezen immers niet om een inbreuk op artikel 41 van het mediadecreet, dat zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt geen normatieve bepalingen bevat, doch wel om een inbreuk op artikel 42, tweede lid, dat wél voorkomt in de opsommingen van de geschonden geachte bepalingen en welke inbreuk ingevolge artikel 41 ook mag worden vastgesteld in het geval van teletekst.

Ten overvloede merkt de Raad van State nog op dat de parlementaire voorbereiding van het mediadecreet geen aanwijzingen geeft om de toetsing aan de verplichtingen in artikel 42 zo te interpreteren dat teletekst niet onder de ambtshalve controle valt van verwerende partij.

24. Het middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

25. Verzoekster put een vierde middel uit de schending van de materiële-motiveringsplicht, doordat de bestreden beslissing niet afdoende antwoordt op haar verweer met betrekking tot de onvoorzienbaarheid van de strafbaarstelling. In het kader van haar hoorrecht voerde verzoekster aan dat het onduidelijk is hoe artikel 41 van het mediadecreet dient te worden geïnterpreteerd

aangezien er niet uit blijkt hoe artikel 42, dat enkel ten aanzien van programma's geldt, moet worden toegepast op teletekst. De bestreden beslissing bevat hierover wel een formele motivering, maar ze is volgens verzoekster niet afdoende.

26. In de laatste memorie blijft verzoekster erbij dat artikel 42 van het mediadecreet, wat teletekst betreft, niet op voldoende precieze wijze de strafbare handeling omschrijft. Op het ogenblik van de betwiste feiten kon zij niet voorzien dat de teletekstdienst in kwestie in strijd was met artikel 42 van het mediadecreet. Die bepaling betreft immers enkel programma's, wat teletekst duidelijk niet is. Analoge toepassing van dat artikel, via artikel 41, is ook onwettig want in strijd met artikel 7 EVRM.

Beoordeling

27. In het middel wordt niet de schending van de formele-motiveringsplicht aangevoerd, maar wel een schending van de materiële-motiveringsplicht.

Verzoekster betwist in het middel voorts niet de in de beslissing tot uiting gebrachte motieven die hebben geleid tot de beoordeling dat zij een inbreuk op de artikelen 41 en 42 heeft begaan. Zij betwist in wezen de onduidelijkheid in het mediadecreet over de toepasbaarheid van artikel 42 op teletekst.

Met verwerende partij ziet de Raad van State echter evenmin in “waarom het principe van de voorzienbaarheid van strafbaarstelling hier niet is nageleefd”. Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing terecht dat de artikelen 41 en 42 van het mediadecreet duidelijke normen voorschrijven. Verzoekster merkt zelf op dat volgens het Hof van Cassatie de legaliteit van een strafbepaling inhoudt dat “ze, op zichzelf of samen gelezen met andere bepalingen, op voldoende precieze wijze de strafbaar gestelde handeling omschrijft”. Verzoekster, die daarenboven in het verleden voor gelijkaardige feiten een sanctie opgelegd kreeg onder toepassing van het oude mediadecreet (VRM nr. 2008/021 van 26 februari 2008) maakt niet aannemelijk dat niet te bevroeden valt hoe de verbodsbepalingen in artikel 42 op teletekst transposeerbaar zijn. Artikel

42, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 41, houdt op duidelijke wijze het verbod in om teletekstopagina's in beeld te brengen die schade kunnen toebrengen aan de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen, tenzij door de keuze van het tijdstip van uitzending of door technische maatregelen wordt gewaarborgd dat minderjarigen in het verzorgingsgebied of zendgebied de uitzendingen *normaliter* niet zullen zien of beluisteren.

Het is bovendien niet de regulator die de strafbepaling van artikel 42 op analoge wijze toepast op teletekst, maar de decreetgever zelf die in artikel 41 voormelde strafbepaling tevens van toepassing verklaart op teletekst. Verzoeksters verwijzing in de laatste memorie naar het verbod in artikel 7 EVRM van analoge toepassing van de strafwet door (rechterlijke) extensieve toepassing is dan ook niet ter zake.

28. Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. Het debat wordt heropend.

2. Aan het Grondwettelijk Hof worden de volgende vragen voorgelegd:

Schendt artikel 2, 50°, van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en de televisie, artikel 127 van de Grondwet en artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, door teletekst niet beperkt tot zijn ondertitelingsfunctie maar in zijn geheel aan zijn toepassing te onderwerpen, dus met inbegrip van de autonome tekstdienst die in beeld wordt gebracht en samen met het lineaire omroepsignaal wordt meegestuurd onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van omroepdiensten -en de digitale versie van deze dienst- maar overigens zowel op inhoudelijk als op technisch vlak onafhankelijk van een televisieprogramma kan worden geraadpleegd?

Schenden de artikelen 41 en 42 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en de televisie de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het evenredigheidsbeginsel de gemeenschappen ertoe verplicht om de hen toegewezen bevoegdheden op redelijke en evenredige wijze uit te oefenen, wat een samenwerking met de andere deelstaten en/of de federale staat impliceert wanneer de aangelegenheden waarvoor bevoegdheden

verdeeld werden, elkaar raken, zoals dat het geval is inzake de convergentie in de media tussen de verschillende vormen op het vlak van de verspreide inhoud ervan, en dergelijke samenwerking vandaag ontbreekt?

3. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt opgedragen om, na ontvangst van het arrest van het Grondwettelijk Hof, een aanvullend verslag op te stellen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 9 oktober 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest